

— Да, това е така, — казалъ свещеникътъ и грубото му лице се покрило съ червенина.

Кралътъ пакъ се доближилъ до прозореца.

Изглежда, че сега той билъ въ отлично настроение. Всички добри и благородни чувства се пробудили въ него.

— Нека рудницата остане непожтната, казалъ той, и нека хората, на които свещеникътъ е посветилъ своя трудъ, останатъ такива, каквито ги е направилъ той.

— Но отечеството е въ опасностъ, казалъ свещеникътъ.

— На отечеството по-нуждни сж хора, отколкото пари, отговорилъ кралътъ. Съ тия думи той се простилъ съ свещеника и излѣзълъ отъ църква.

Прев. Я. И. Д.

Съдържание. Проф. Г. П. Геновъ 1.—Преди десетъ години въ Ньойи. — 2. Ст. Михайловски—стих. 3. — Това е България! 4. Г. Тодоровъ.—Горко на победенитъ! — 5.—Ситнежи. 5. Д-ръ Д. Тодоровъ — Територия и население на България преди и следъ войнитъ. 7.—Проф. Гавр. И. Кацаровъ—Отъ развала къмъ провала. 8. Д-ръ Кр. Миятевъ — Езикътъ на мъртвитъ паметници. 9. Селма Лагерльофъ—Сребърната рудница. (Разказъ—продължение отъ кн. V).

Книжки VII и VIII ще излѣзатъ заедно на 10. май.